

Türkü Olmak Gerekir

— kul mehmet · 22 Mayıs 2025

Türkü Olmak Gerekir

Türkülerim sen söyle gönülde sevdamı
Seninle yol alırken ben sararım yaramı
Gönülden gönle dolaşırsın hecelerle
Ben asla açmam seninle olan bu aramı

Birkaç dize ile duygu ve hislerimi ortaya dökerek devam edelim bu yolculuğumuza. Ne dersiniz? Türküler yol gösterir, bazen bir sevdanın izini sürdürür, bazen de geçmişten gelen bir yankının peşine takılırız. Öyleyse düşelim biz de kelimelerin ritmine, bir deneme olsun ama içinde aşkın en derin sızıları, tutkunun en yumuşak dokunuşları yer alsın. Buyurun.

Heceler dilimde türkü olup dökülüyor, notalar içime işlerken ben de düşünüyorum türkülerin peşine. Her dize, bir özlem fısıldıyor; her ezgi, içimde yankılanan bir sevdanın izini sürüyor. Aşk... Kimi zaman bir uçurumun kıyısında, tereddütle bekleyen bir adım. Kimi zaman rüzgârın savurduğu bir buğday başağı gibi, belirsiz ve büyüdü... Fakat her zaman bir melodiye tutunan, o sonsuz akışın içinde kaybolmayı göze alan bir ruh hali. Türküler anlatıyor... Biri diyor ki, sevda uzak diyarlarda bir çift gözün ışığında saklı. Bir diğeri fısıldıyor, aşk bazen karanlık sokaklarda bir fısıltı gibi duyulur. Ben ise hecelerimin peşine takılıp aşkı arıyorum; bir ezgide, bir şiiirde, bir bakışta... Belki de aşk, türkülerin içinde kaybolan bir yolculuktur. Adını koyamadığımız, anlatırken bile eksik kalan bir his. Çünkü her sevdalı, kendi türküsünü yazıyor, kendi melodisinin peşine düşüyor.

İşte bende şimdi bu dizelerde aşkı gönülleri arıyorum. Hangi hecede, hangi notada gizli olduğunu

bilemeden, sadece hissettiklerimle... Çünkü bazen aşkı anlatmak için kelimeler yetmez, türkü olmak gerekir. Bir öyküsü vardı bu türkülerin... Yalnız gecelerden süzülen, eski bir aşkın izlerini taşıyan. Kulaktan kulağa fısıldanan, bazen bir mendilin ucuna düğümlenen, bazen uzak diyarlara sürgün edilen bir sevdanın hatırası gibi...

Bir öyküsü vardı bu türkülerin,
Beyaz güvercinler taşır haberini,
İçli bir keman gibi fısıldadı geceye,
Aşkı anlatan eski bir melodi gibi.
Yâr yollarına döküldü ezgiler,
Mendillerde işlendi gülümseten nakışlar,
Bir çoban kavalına bıraktı sesini,
Aşkı anlatan eski bir melodi gibi.

Öyküler, türkülerde saklıdır. Aşkın en kırılgan notalarında yankılanıyor, geceye usulca sızıyor. Şimdi ben de o türkünün peşinde, kelimelerin ritmiyle bir hikâye örüyorum sizlere. Gecenin karanlığını delip geçen bir ışık gibi, türkülerimiz ruhumuza dokunur. Yıldızlar bile birer nota gibi gökyüzüne dizilir, ezgiler aydınlık olur. Aşk, hasret, umut her biri bir türküde saklıdır, geceye fısıldanan bir sır gibi.

Geceyi aydınlığıyla aydınlatan türkülerimiz,
Bir kandil gibi yanar içimizde,
Dudaklardan dökülen eski bir melodi,
Gönülden gönle yol olur bize.
Uzak diyarlarda yankılanır sesi,
Dağlara çarpar, yankı verir,
Hasretin en derin sızısını taşır,
Gönülden gönle yol olur bize.

Bu türküler, gecenin içinde kaybolmaz, aksine onu ışıkla sarar. Çünkü türküler yalnızca bir melodi değil; kalbimizin en derin duygularını taşıyan bir yolculuktur. Türküler... Bir sesleniş, bir hasret, bir kavuşma umudu. Karanlığı delen bir ışık gibi, içimize sızar ve ruhumuzun en derin yerlerine dokunur. Bazen bir ağıt olur, bazen de neşeli bir çağrı. Ama en çok gecelerde yankılanır, sessizliğe inat, yıldızlarla yarışır. Gecenin en sessiz anında, bir ezgi yükselir uzaklardan. Belki bir kaval sesi, belki eski bir gramofondan dökülen melodi. Ama her zaman aydınlığa çağırın, yüreklere dokunan bir hatıra saklıdır içinde. Çünkü türküler yalnızca duyulmaz; hissedilir, yaşanır, içimizde bir iz bırakır. Bir çoban, dağın doruğunda kavalını çaldığında, gece yalnızlığını unuttur, yârine mesaj gönderir. Bir âşık, sevgilisine türkülerle seslendiğinde, mesafeler kısalır. Bir anne, bebeğini ninniyle uyuttuğunda, sevginin en saf hali ezgiye dönüşür. Ve biz, gecenin içindeki ışığı türkülerde buluruz.

Belki de türkülerin gerçek gücü buradan gelir. Sözcüklerin yetmediği yerde, bir nota devreye girer. O notalar, binlerce yılın hikâyesini taşır. Geceyi bölerek, kalplerin en derin sırrına dokunarak...Bu yüzden türkülerin peşinden gidiyoruz. Çünkü her ezgi, aydınlığa çıkan bir yol gibi. Çünkü bazen bir melodi, en karanlık anı bile aydınlatılabilir. Türküler yalnızca bir ezgi değil, bir hikâyedir. Kimi zaman

kavuşamayanların sessiz çığlığı, kimi zaman geçmişten gelen bir anının fısıltısı... Ve en çok gecelerde büyür bu hikâye, karanlığın içinden bir ışık gibi yükselerek. Gece, sustuğunda türküler konuşur. Uzaktaki sevgiliye giden bir melodi, hasreti mısralara işleyen bir ses gibidir yüreğine işler. Bir ses ki, zamanın içinden süzülerek geçmişin ve bugünün ruhunu taşır. Çünkü türküler, yalnızca söylenmez; yaşanır, hissedilir, içimizde yankılanır.

Bazen bir yolculuktur türkülerin peşinden gitmek. Bir dağ başında, rüzgârın içine karışan bir ağıt duyarsın. Belki bir köy meydanında, eller havaya kalkmış, coşkunun izini sürersin. Ama her seferinde, türkülerin içinde kendinden bir parça bulursun. Çünkü her notada bizim hayallerimiz gizlidir. Karanlığın içinde kaybolmuş bir yolcu, trklere tutunur. Kalbinin derinliklerinden gelen sızıları melodiyle sararız. Belki bir sevgiliye söyler sözlerini, belki de kendine. Ama her seferinde, geceye bir ışık düşer. Gecenin içinde trklere yaslanırsın. Onlar konuşur, biz dinleriz. Onlar anlatır, biz içimizde bir yerlerde anlarız. Çünkü bazen insanın kalbine dokunan tek Őey, bir melodinin içinde saklıdır. Gecenin türkülerle nasıl aydınlandığını hissettik mi? Hadi biraz daha ileri gidelim, bir melodinin peşinde kaybolalım.

Gece uzun, yıldızlar sessiz... Bir melodinin peşinde bekleyenler var. Kimi bir özlemle, kimi yarım kalmış bir sevdanın izinde. Kimi zaman bir pencere önünde, kimi zaman bir yolun kıyısında. Ama her biri, kalbinin derinliklerine dokunan o ezgiyi bekler. Bir köy meydanında, rzgr gibi esen bir türkü duyulur. Bir oban, dağın doruğunda kavalını çalarken iini döker. Bir dervış, yolda yürürken mırıldanır ezgisini, kimse duymasa da bilir ki bir yerde, bir kalp titreyecek. Çünkü türküler yalnızca kulağa değil, ruha ulaşır. Bazıları için bir vadedir türkü... Gidenin ardından söylenen, bir daha dönmeyecek olana adanan. Bazıları içinse bir başlangıç, sevdanın ilk kıvılcımı, bir gözden düşen ışık gibidir. Ama her zaman bekleyenleri vardır. Bir sesin yankısını arayan, bir melodinin peşinde duranlar... Belki de bu yüzden türküler hiç kaybolmaz. Çünkü bekleyenler vardır. Bir sokak lambasının altında, bir eski radyonun başında, bir kervanın izinde. Yeter ki bir melodi yankılsın, yolunu bulan bir kalp mutlaka onu hisseder.

“Ala Gözlerini Sevdığım Dilber
Salınıp Geldiğin Yollar Ğnsn
Ne Güzel Yaratmış Seni Yaradan
İnce Belin Saran Kollar vnsn

Bir Melek Nesli Mi Vardır Soyunda
Hak Nazarın Kaldı Selvi Boyunda
O Günlerde Bahar Bayram Ayında
Sala Gölge Olan Dallar vnsn

Gevheri Yarının Glleri Aktr
Var Yr Yüzüne Perdeler Dktr
Bilemem Sevdığım Akranın Yoktur
Zlfne Dokunan Yeller vnsn”
Gevheri-Kemal Sahir Grel

Aldı Bu Yüreğimi Derd İle Sızı (Suna Gelin Ağlama)
Dilerim Allahtan Kurtarsın Bizi (Derdi Güzel Ağlama)
Sen Bir Koyun Ol Bende Bir Kuzu (Kuzun Olam Ağlama)
Beraber Geçirsek Baharı Yazı (Derdi Güzel Ağlama)
Ağlama Ağlama Yaren Olam Ağlama

Karşı ki Yaylanın Cılga Yolları (Suna Gelin Ağlama)
Çağlayıp Giderde Dere Suları (Suna Boylum Ağlama)
Bize Mesken Oldu Gurbet Elleri (Derdi Güzel Ağlama)
Soldu Bu Yaz Ömrümüzün Gülleri (Derdi Güzel Ağlama)
Ağlama Ağlama Yaren Olam Ağlama”
“Malatya/Arguvan-Ali Seydi Adıgüzel-Gülşen Altun

Kaynak: Türkü sitesi.

Biz de şimdi bekleyenlerin yanındayız. O ezginin peşinde, gecenin içinde, yıldızların arasında. Bizi hangi türkü çağıracak, hangi ses kalbimizi titretecek? Dinleyelim, bekleyelim, ezgilerin içinde yol alalım. Geceye dokunan bir ses, aydınlığın içinden süzülen bir melodi... Bir türkü yükseliyor, köklerini geçmişten alıp geleceğe uzanıyor. Yankısı önce dağlarda, sonra ovalarda, en sonunda kalplerde duyuluyor. Kimileri için bir kavuşma müjdesi, kimileri için hasretin sesi. Ama en çok, bekleyenler için var bu türkü; bir umudun izinde yol alanlar için. Bir pencere önünde, bir köy meydanında, bir yolun kenarında... O ezgiyi duymayı bekleyen herkes için. Türküler susmaz. Çünkü onları söyleyenler, onları dinleyenler, onları bekleyenler var. Onları yaşatanlar, onlara ruh verenler, bir melodinin peşinde yürüyenler... Şimdi türkü yükseliyor, gökyüzüne karışıyor. Sözcükler yetmiyor, notalar konuşuyor. Ve biz, gecenin içinde türkü olup yankılanıyoruz.

Mehmet Aluç